

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
**CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ**

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNIS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**AQUELLA GENERACIÓ
ASPIRAVA A UNA
CATALUNYA DE QUALITAT**

Agustí Pons

Escriptor

ARC VOLTAIC

Ainaud, la calor i la crisi

El senyor Josep Maria Ainaud ha mort en un dels dies que ha fet més calor de tot l'any. Al senyor Josep Maria Ainaud, els redactors que formàvem la secció de Cultura dels primers temps del diari Avui li dèiem l'Arxiu Vivent. Ho sabia tot. Malgrat la bona voluntat que hi posàvem, en aquells anys 1976, 1977 érem uns periodistes plens de llacunes sobre la nostra història i els seus personatges. La solució era trucar al senyor Ainaud encara que, a conseqüència de les presses pròpies d'un diari, fossin hores intempestives. El senyor Ainaud, amb una paciència benedictina, aclaria qualsevol dubte.

JOSEP MARIA AINAUD FORMAVA part de la generació que, l'any 1939, no es va conformar amb la derrota. Eren ben pocs però sabien molt bé el que volien, i finalment, van triomfar. La Catalunya que va emergir a la sortida del franquisme era tant o més catalanista que la de 1931. I això, i menys l'any 1939, no estava escrit enlloc. Naturalment, el triomf del catalanisme —dels catalanistes— va ser possible perquè el país —tampoc l'any 1939— no era una entelèquia tot i que durant molts anys hagués quedat enterrat, en bona part, sota tones i tones de por i conformisme. Ainaud i els seus no ho van ser gens, de conformistes. Només cal repassar la revista *Ariel*. Fa posar la pell de gallina constatar com, enmig de tantes privacions intel·lectuals i socials, l'exigència de qualitat no es

va perdre. Els homes de la generació d'Ainaud no aspiraven a una Catalunya qualsevol. Aspiraven, per dir-ho així, a una Catalunya de qualitat.

AQUELLA GENERACIÓ —els Espriu, Palau Fabre, Capmany, Benet, Triadú— s'havien avesat a prendre decisions individuals encara que aquestes, sovint, anessin contra la inèrcia o els costums generalitzats del moment. No m'imagino, per exemple, que cap d'ells esperés, en dies de màxima calor, instruccions de ningú per posar-se a l'ombra, refrescar-se amb una beguda o cobrir-se el cap amb un barret. En canvi, resulta sorprenent com un part considerable de ciutadans —podríem pensar que fins i tot, majoria— troba perfectament normal que des del govern se li indiqui quines precaucions cal adoptar per tal que l'onada de calor no acabi afectant la seva salut. Encara més. Aquests consells no són presos com una ingerència en l'àmbit de les decisions personals sinó com un

Josep Maria Ainaud formava part de la generació que, l'any 1939, no es va conformar amb la derrota

exemple de diligència. No se sap qui fa d'ou i qui fa de gallina en aquest procés d'infantilització del ciutadà. Els polítics semblen trobar-s'hi bé, enumerant-nos totes aquelles precaucions —sobre els perills de la calor, per exemple— que abans formaven part de l'aprenentatge de la vida, però els ciutadans semblen ser els primers a exigir que els polítics ens eximeixin de qualsevol mena de responsabilitat sobre els nostres actes.

EN EL MOMENT DE COMENÇAR a escriure aquest article sento per ràdio que els pares d'una escola tindran, ara, el dret a delatar els pares de la mateixa escola que suposadament hagin fet trampa a l'hora de matricular els seus fills. El dret del cada pare i mare a triar l'escola dels seus fills —que hauria de ser un dret tan sagrat com el de circular lliurement per tot el territori o a fixar la residència on es vulgui— ha quedat convertit en un dret a la delació del que facin els altres pares. Goso dir que aquesta no és la Catalunya que havia somiat Ainaud. Ainaud i els seus havien somiat una Catalunya feta de ciutadans orgullosos de la seva llibertat i ara resulta que, de mica en mica, els ciutadans hem anat deixant els espais de la nostra llibertat en mans dels polítics. ¿Podem així sortir de la crisi o per sortir de la crisi necessitem, a més de moltes altres coses, recuperar l'esperit individualista d'aquella generació d'homes i dones que ens van salvar del desastre en les circumstàncies més difícils?

Antisemita, tu

Enric Vila

Periodista

L'article de Matthew Tree sobre l'aforisme de l'Abel Cutillas em va fer pensar en aquelles velles, normalment de poble, que en l'època franquista es dedicaven a destruir la llibertat i l'alegria en nom de la moral. Només des del ressentiment o la poca intel·ligència es pot titllar d'antisemita l'aforisme del senyor Cutillas. "L'Holocaust fou, en certa manera, un homenatge als jueus: se'ls va reconèixer com a poble escollit." No es pot explicar millor l'esperit de les dues guerres mundials ni la relació que lliga un poder amb les seves víctimes. De fet, és el resum de la història de la humanitat que jo hauria volgut fer. I és irònic veure com els qui s'escandalitzen amb la frase, tan rica i

Hauríem de distingir més entre el món de les idees i el món real

tan plena de coses, són els que hi haurien d'estar més a favor. També hem vist com els defensors d'Espanya eren els més *quinquis* i els més castrats, els més destruïts pel sistema que defensaven. Ens els pobles, les iaies verges sovint tracten les joves sanes de *fulanes*.

Pel que fa al llibre d'Arnau Pons, em recorda aquests volums tan ben enquadernats sobre els incendiaris de la guerra civil que alguns catalans publicaven per poder sortir als diaris franquistes. Està bé que Pons vulgui promocionar els seus poemes, però no cal que tracti ningú d'antisemita i menys que molesti els jueus gasejats. És trist que l'holocaust s'hagi convertit en una especialitat de dones i *mariques*. I utilitzo els termes convençut que tothom m'entendrà i que no ofendré ningú que no s'ho mereixi. Hauríem de distingir més entre el món de les idees i el món real, entre els col·lectius i els individus, aviam si així els intel·lectuals d'aquest país que viuen de dir bones paraules mentre les flors es van marcint s'arrisquen a escriure alguna cosa que valgui la pena. Antisemites sou vosaltres que, estigmatitzant el joc i la ironia, perpetueu el sistema que va fer possible l'holocaust, aquest en el qual no es fa diferència entre la idea i la vida.

Perdoneu, però veient el partit que es treu de l'holocaust jo diria que a Catalunya l'extermini dels jueus, en el fons, fa molta enveja.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan Antoni Poch

